

Sygn. akt II Ka 240/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztorc

Protokolant: protokolant Aleksandra Baczyńska

przy udziale oskarżyciela publicznego Urzędu Celnego w Rzeszowie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2014 r.

sprawy **P. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 65 § 4 kks i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 13 listopada 2013 r., sygnatura akt II W 1277/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę **przekazuje** Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 240/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 13 listopada 2013 r. Sygn. akt II W 1277/13 uznał oskarżonego P. S. za winnego tego, że w dniu 08.05.2013 r. przeniósł w podręcznej torbie podróźnej w R. przy ulicy (...) wyroby akcyzowe w postaci 10000 sztuk (500) paczek papierosów różnych marek nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy, przywiezionych z zagranicy bez zgłoszenia celnego i przedstawieniu organowi celnemu, o wartości celnej 532,00 zł, na których ciążyą należności celne w kwocie 306,00 zł oraz należny podatek akcyzowy w kwocie 7015,00 zł tj. czynu z art. 65 § 4 kks w zb. z art. 91 § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za to skazał go na karę grzywny w kwocie 3500 zł (trzy tysiące pięćset złotych).

Na podstawie art. 49 § 3 kks i art. 31 § 6 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/444/13 pod poz. 1 i 2 zarządzając ich zniszczenie poprzez spalenie w przystosowanej do tego instalacji lub utylizację w biostabilizatorze przez Urząd Celny w Rzeszowie – obciążając kosztami zniszczenia Skarb Państwa,

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony zaskarżając go w części co do kary. Podniósł, iż zasądzona mu kara jest zbyt wysoka albowiem jego sytuacja materialna nie pozwala na jej spłacenie. Pracuje na umowę o pracę na czas

określony, która kończy się w styczniu 2014 r. Wynagrodzenie jakie pobiera to 1600 zł, z czego musi opłacić wynajem mieszkania w kwocie 600 zł, bieżące rachunki w kwocie 200 zł oraz dojazdy do pracy 300 zł.

W oparciu o powołany zarzut wniósł o ponowne rozpatrzenie jego sprawy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, ale nie z przyczyn podniesionych w niej zarzutów, lecz z powodu naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania w sposób mający wpływ na treść wyroku.

Wadliwie Sąd I instancji zastosował przepisy o rozpoznaniu sprawy pod nieobecność oskarżonego z powodu jego niestawiennictwa.

Zgodnie z art. 479 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks niestawiennictwo oskarżonego na rozprawę w trybie uproszczonym nie tamuje jej toku. Sąd może prowadzić rozprawę w trybie uproszczonym pod nieobecność oskarżonego jedynie wtedy, gdy nie stawiał się on na rozprawę mimo doręczenia mu wezwania oraz nie usprawiedliwił niestawiennictwa i nie wniósł o odroczenie rozprawy (art. 180 kpk). Wydany w takiej sytuacji wyrok nie jest wyrokiem zaocznym (zob. wyrok SN z 19 września 2000r.-V KKN 358/00). Jakakolwiek wątpliwość co do tego, czy oskarżony został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, powinna wykluczać możliwość jej prowadzenia pod nieobecność oskarżonego.

W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji takiej wątpliwości nie dostrzegł i przyjął, że „oskarżony P. S. prawidłowo pouczone nie podał adresu do doręczeń innego, niż ul. (...)”. Tymczasem oskarżony w sprawie nie tylko, że nie podał innego adresu do doręczeń niż ul. (...), ale jak wynika z protokołu przesłuchania na k. 7 takiego adresu nie ustanowił. Stosowna rubryka protokołu nie zawiera w tym przedmiocie żadnego oświadczenia, a odnotowane są jedynie miejsca zameldowania na pobyt stały w miejscowości W. oraz adres miejsca zamieszkania w R. na ul. (...). Oskarżony nie wskazuje jednak, na który z tych adresów należy doręczać mu korespondencję. Przez całe postępowanie przygotowawcze wezwania i inne pisma doręczane były oskarżonemu w miejscu zameldowania na pobyt stały w miejscowości W. i były tam podejmowane przez oskarżonego. Nie wiadomo zatem, z jakich przyczyn Sąd Rejonowy uznał że prawidłowym adresem dla doręczeń jest adres w R. na ul. (...). W postępowaniu odwoławczym oskarżony podał, że był to tylko adres tymczasowy, co wynikało także z okoliczności sprawy, gdyż mieszkał tam jako student i co powinno być znane Sądowi Rejonowemu. Nie można było wobec tego – jak uczynił Sąd I instancji – uznać, że oskarżonemu wezwanie na rozprawę doręczono prawidłowo i tym samym spełniona była jedna z przesłanek rozpoznania sprawy pod jego nieobecność.

Nie można również przyjąć, że prawidłowo zostało wydane postanowienie na podstawie art. 479 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks o rozpoznaniu sprawy w trybie zaocznym, gdyż jak wynika z protokołu rozprawy (k. 39) nie dotyczy ono oskarżonego P. S., a wydane zostało wobec oskarżonego A. M., który w tej sprawie nie brał udziału. W zaistniałej sytuacji może oczywiście chodzić o omyłkę pisarską w podaniu nazwiska oskarżonego, nie mniej jednak wymogi procedury karnej są na tyle jednoznaczne, iż wydawane postanowienia muszą dotyczyć osób biorących udział w postępowaniu i zdarzeń mających miejsce w postępowaniu w ściśle określonym zakresie podmiotowym i przedmiotowym. Stąd też brak jest podstaw do przyjęcia, że decyzja Sądu I instancji dotyczyła oskarżonego P. S.. W tym stanie rzeczy nastąpiła sytuacja, z której wynika, iż postanowienie Sądu mające badać warunki rozpoznania sprawy pod nieobecność oskarżonego P. S., nie zostało w jego sprawie wydane.

Wskazane powyżej błędy proceduralne miały wpływ na treść wyroku, gdyż w wyniku tego rodzaju naruszenia przepisów postępowania wyrok nie mógł być wydany. Jednoznacznie naruszone zostało prawo oskarżonego do obrony poprzez nie respektowanie przesłanek rozpoznania sprawy pod jego nieobecność przez Sąd I instancji.

Z powyższych powodów zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, w trakcie którego należy postępować zgodnie z zasadami procedury karnej dla uniknięcia błędów, które jak

w rozpoznanej sprawie mogłyby wywrzeć wpływ na treść wyroku w sposób mogący prowadzić do jego uchylenia.

Z przedstawionych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 444 kpk, art. 456 kpk.